

ZAČÍNÁJÍ NA „M“

- 1 Jméno muže, který se podle biblických zpráv dožil nejvyššího věku.
- 2 Lazarova sestra, která je představena jako pečlivá a starostlivá hospodyně.
- 3 Pokrm Izraelitů na poušti.
- 4 První kněz a král, o kterém se zmiňuje Bible.
- 5 Příčina smrti prvního samozvaného izraelského krále Abímeleka.
- 6 Celník – výběrčí daní, který se stal Ježíšovým učedníkem.
- 7 Žena, která se jako první setkala se vzkříšeným Ježíšem.
- 8 Největší prorok a Boží služebník v dějinách Izraele.
- 9 Pohřební místo k uložení Sáry, které Abraham koupil od Chetejce Efróna.
- 10 Služebník nejvyššího kněze, jemuž Petr useknul ucho.
- 11 Adoptoval svou sestřenicí a odhalil chystaný atentát na krále.
- 12 Muž, který losem získal Jidášovo místo mezi učedníky.
- 13 První slovo tajemného nápisu na stěně Belšazarova paláce v Babylóně.
- 14 Jeden z Danielových přátel v Babylóně, který také prošel ohnivou pecí.
- 15 Místo, kde měl Abraham obětovat svého syna Izáka.
- 16 Ostrov, na kterém se po ztroskotání lodi zachránil apoštol Pavel.
- 17 Davidova manželka, která mu pomohla zachránit život.
- 18 Živočich, který je v knize Přísloví příkladem pilnosti.
- 19 Lotův syn, který se stal praotcem národa s vlastním kultem a organizací.
- 20 Syn zámožné jeruzalémské vdovy, který provázel Pavla na misijních cestách.

1 - METUZALÉM; 969 LET (1 Moj 5,27), **2** - MARTA (Luk 10,38-42), **3** - MANA (2 Moj 16. kap.), **4** - MALKÍSEDEK (1 Moj 14,18), **5** - MLÝNSKÝ KÁMEN (Soud 9,50-53), **6** - MATOUŠ (Mat 9,9), **7** - MARIE MAGDALENA (Jan 20,11-18), **8** - MOJŽÍŠ (5 Moj 34,10-12), **9** - MAKPELA (1 Moj 23,17), **10** - MALCHOS (Jan 18,10), **11** - MORDOKAJ (EST 2,5.21-23), **12** - MATĚJ (Sk 1,21-26), **13** - MENÉ (Dan 5,25-28), **14** - MÉŠAK (Dan 1,6-7; 3.kap.), **15** - MÓRIJA (1 Moj 22,2), **16** - MALTA (Sk 28,1), **17** - MÍKAL (1 Sam 19,11-16), **18** - MRAVENEC (PŘ 6,6), **19** - MOÁB (1 Moj 19,37), **20** - MAREK (Sk 12,12;15,37)

HŘIVNA

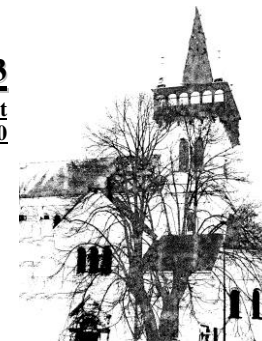
červenec - srpen 2013

2013 / 15

www.farnost.semily.net
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 22.7.2013 do 4.8.2013

den	hod.	úmysl
22.07.	pondělí	-----
23.07.	úterý	KO 18:00 za babičku Novotnou
24.07.	středa	KA 8:00 za † Huga Knotka
25.07.	čtvrtek	Svátek sv. Jakuba, apoštola KA 8:00 za † sestru a manžela
26.07.	pátek	Památka sv. Jáchyma a Anny KO 18:00 za † Zdeňka Stehlíka a matku Annu
27.07.	sobota	KO 18:00 za † Jana Počiatka
28.07.	neděle	17. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † rodiče, bratra Ladislava a tetu Marii, za † Josefa Kadlece, za † Karla Bažanta <i>při bohoslužbě sbírka na pokrytí nákladů na provoz plynového topení na faře (18 500,- Kč)</i> TT 10:00 na úmysl

den	hod.	úmysl
29.07.	pondělí	-----
30.07.	úterý	KO 18:00 za † rodiče Annu a Petra
31.07.	středa	Památka sv. Ignáce z Loyoly KA 8:00 za zdraví a Boží pomoc pro Ladislava KO 20:00 NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svaté adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
01.08.	čtvrtek	KA 8:00 za duše v očistci
02.08.	pátek	KO 18:00 za Jana Pajunka <i>první pátek v měsíci; svátost smíření v kostele od 16:30</i>
03.08.	sobota	KA 8:30 za zdraví a Boží požehnání pro kmotru a její rodinu DD 13:30 za farníky KO 18:00 za † Marii Hamzovou a † Annu a Petra
04.08.	neděle	18. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † rodiče Kociánovy <i>při mši sv. sbírka na Koštofrank</i> TT 10:00 na úmysl

SVATÝ GORAZD A DRUHOVÉ (27.7.)

Pocházel pravděpodobně z rodiny některého vlivného moravského velmože a sv. Metoděj ho systematicky vzdělával v latinském jazyce i liturgii. Zároveň se intenzivně spolupodílel na literární činnosti v první moravské vysoké škole, určené k všeobecnému bohovědnému vzdělání moravského kněžského dorostu. Patřil mezi věrné pomocníky sv. Metoděje, kteří pomáhali překládat celé Písmo svaté.

Před svojí smrtí 6. dubna roku 885 vedl Metoděj Gorazda více k pastoračním povinnostem a k vedení církevního úřadu. Pro budoucnost moravské církve bylo především důležité získávání dalšího kněžského dorostu v rodinách velmožů, nakloněných slovanské bohoslužbě.

Smrt sv. Metoděje otevřeně vyhotila vleklý spor mezi stoupenci byzantsko-slovanské a římsko-latinské liturgie. Proti Gorazdovi ostře vystoupil ve svých dřívějších ambicích zhrzený mluvčí římsko-německé strany biskup Wiching.

Ten okamžitě využil měnící se politické situace a za tichého souhlasu knížete Svatopluka nechal na podzim 885 násilně vyhnat přední zástupce slovanské bohoslužebné strany z Velké Moravy. Mnoho slovanských kněží, jáhnů a nižších kleriků v čele se svatým Gorazdem bylo označeno za „obtížné cizince“. Část slovanského kněžstva byla uvězněna a později prodána do otroctví.

Gorazd se podle tradice uchýlil do Krakova, zemřel někdy na počátku 10. století a od 14. století je uctíván jako světec. Spolu se svatým Gorazdem uctíváme od roku 1967 i čtyři jeho druhy, kteří s ním byli v Římě vysvěceni na kněze a pracovali v duchovní správě na Velké Moravě do vyhoštění roku 885, kdy našli další působiště v Bulharsku. Byli to: Kliment, Naum, Angelár a Sáva.

TADY SE NEDÁ ŽÍT!

Kolikrát nás v duchu napadlo: „Tady se nedá žít!“ Takovou zoufalou reakcí možná vyvolaly „nemožné“ poměry doma, na pracovišti, nebo v našem státě. Ať už jsou důvody těchto našich povzdechů jakékoli, můžeme přece jen tvrdit jedno: Náš domov zde skutečně není. A o tom nás ubezpečují i liturgické texty, které mluví o domově u Otce. Je trochu těžké mluvit o takovém tématu, protože by to mohlo zavánět jako vybízení „utéci ze zlého světa“.

Toto není však záměrem evangelia, kde se můžeme dočíst, že jsme do světa posláni. Ježíšovo slovo nás staví do nesnadné pozice: být ve světě, ale přece nebýt v něm zakořeněný. Mít domov (rodinu, přátele), a přece očekávat ten skutečný domov u Otce. Udržet v sobě toto vyvážené napětí není lehké.

Tento domov u Otce nemusíme očekávat teprve jednou, ale můžeme jej prožívat už nyní na cestě (už teď totiž prožíváme společenství s Otcem!). Nejsme jen jeho učedníci, služebníci, či přátelé, ale dokonce jeho „domáci“. Tedy ti, kteří se nemusí přetvařovat, chovat podle určitých konvencí coby cizí návštěvníci. Otec z nás nechce mít návštěvníky (nepřijímáme někdy tuto roli, protože se považujeme za pouhé návštěvníky bohoslužeb?).

On z nás chce mít členy vlastní rodiny, kde jsou vztahy natolik důvěrné a blízké, že On je pro nás tatínkem. Takového nám ho zjevil Kristus. A jako takového ho můžeme

objevovat už v tomto životě – zakoušet jeho mocnou blízkost, která nás ochraňuje v různých životních peripetiích, jeho chápající tvář, před kterou můžeme najít odvahu vylévat svoji bolest nebo vztek, jeho vlídné přijetí, které nás neodsuzuje, i kdyby naše hříchy byly červené jako šarlat.

Až si povzdechne „tady se žít nedá“, vzpomeňme si, že u Otce se žít dá. Tato jistota nemá být pobídkou k útěku z tohoto „nemožného světa“, ale posilou vytrvat na cestě – a pozvat na tuto cestu i ty, kteří žijí dosud bez Otce.

(www.pastorace.cz)

KDO Z NÁS NENÍ NĚKDY PŘETÍŽEN ?!

Protože se ve své práci mnohdy snažíme přehnaně seberealizovat, protože stále pádíme za svou identitou a sebezpotvrzením, jsme přetížení. Kdybychom jednoduše konali práci jako svůj úkol, kvůli službě - ne kvůli uznání, pak bychom byli méně křečovití a urputní a přitom mohli pracovat neméně nebo dokonce více a efektivněji. Chceme prací dosáhnout příliš mnoho věcí, které vůbec nejsou jejím smyslem: toužíme po uznání druhých, chceme být chváleni a ctěni, chceme sami sobě dokázat, že něco dovedeme, že naše práce za něco stojí. Henry Nouwen to nazývá postranními úmysly.

Měli bychom se samozřejmě své práci plně věnovat. Když mám přednášku, musím se opravdu zaměřit na lidi, ale musím se vzdát úsilí jim dokázat, že jsem hoden toho, aby mi naslouchali. Nesmím usilovat o úspěch za každou cenu. Musím říci to, co je třeba říci. Reakce posluchačů je jejich věcí. Nesmím chtít bezpodmínečně vynutit pozitivní reakci a manipulovat téma tak, aby posloužilo mému hledání úspěchu.

Ora et labora (modli se a pracuj), to není jen kvantitativní označení benediktinského života, jenž právě vedle modlitby zahrnuje i nejrůznější práci. Je to spíše duchovní program, cesta, jak se setkat s Bohem uprostřed vlastního života a dovolit mu vejít do své každodennosti.

Životní pravidlo „modli se a pracuj“ je pomocí k duchovnímu zvládnutí všednosti a k rozpoznání, že právě ona je místem, kde ode mne Bůh nejvíce očekává a kde se rozhoduje, zda chci sebe a svůj život zachránit nebo mu jej odevzdat a darovat zpět. Práce a všednost není místem od Boha vzdáleným, ale duchovním, kde se můžeme zacvičovat do lásky, trpělivosti, do nesobeckosti, úcty, poslušnosti, a otevřenosti vůči Bohu a lidem.

Zkušenost s Bohem není vyhrazena těm, kdo se zcela stáhli ze světa, ale je možná každému, i uprostřed vřavy všedního dne. Ora et labora je křesťanská životní řehole, protože bere vážně Boží vtělení. Bůh se zjevil v těle a tak se nám zjevuje i dnes, v našem vlastním těle, v těle našeho prostředí, naší práce, naší každodennosti. Zdá se, že tělo nám Boha spíše zakrývá. Pravidlo „modli se a pracuj“ nás chce naučit vidět jasně, abychom poznali Boha v těle naší všednosti a dotkli se ho tam, kde nám den za dnem vychází vstříc.

(Anselm Grün: Modli se a pracuj)

Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj.

Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.

(Iz 41,10 - KRAL)

VZPOMÍNKA NA PANA DĚKANA HLAVÁČE

P. Tomáš Hlaváč působil před svým příchodem do Semil v roce 1935 v Lysé n. Labem, odkud pocházím. Já jsem ho tam jako kněze již nezažil. Můj otec o něm vždy vyprávěl jako o dobrém knězi, s úctou. Byl prý dobrý kazatel. O jeho oblibě mezi tamními farníky svědčilo i to, že z Lysé za ním někteří přijížděli na návštěvu. Spojili ji i s poutí do Bozkova. Z dětství se pamatuji na barevný plakát, který byl vyvěšen na vývěsce před kostelem: Navštivte horské poutní místo Bozkov u Semil nad Jizerou. Uprostřed hezké krajiny vystupoval bozkovský kostel na pozadí horizontu horských vrchů.

Jedním z těch, kdož takto přijížděli, byl i pozdější kostelník v Lysé, Jan Němec. Jednou se vydali na cestu do Semil na motocyklech. Když se chtěl přesvědčit, jestli mu maže pumpa, ohlédl se za sebe na výfuk a sjel ze silnice na okraj lesa. Z výletu v ten den už nebylo nic, naštěstí byl vypůjčený motocykl jen mírně poškozen.

Jeden z jeho synů, Petr Němec, se stal knězem a působil pak v Sobotce. Zde se postaral o opravu tamního kostela, také kostela v sousedním Oseku.

Ještě v době hluboké totality jsem se zastavil jednoho sobotního odpoledne na faře v Sobotce. P. Petr nebyl přítomen, ale byl tam staříček pan Němec. Jak jsme říkali, žil tam u svého syna, kněze. Překvapilo mne však mnoho mladých lidí, kteří zde asi nebyli poprvé. Bylo vidět, že jsou na faře jako doma. Mile mne pohostili, panu Němcovi říkali dědouškou. Ten totalitní režim asi všude nedosáhnul. P. Petr Němec odešel později jako salesiánský kněz do Bulharska, kde působí dosud.

Pana děkana Hlaváče jsem v duchovní správě v Semilech už nezažil. A tak, jak se po latinsky říká, relata refero - co jsem slyšel, vyprávím. Neboť těch, kdo pana děkana znali, již mnoho mezi námi není. Býval prý velmi vlídný a vstřícný povahy. Pomohl rád těm, kteří to potřebovali. Chodil s místními myslivci na hony a rád s nimi poseděl i při večeri v hostinci u Soppů. Hostinská prý tam byla výtečná kuchařka.

Po roce 1945 k němu na faru jezdíval prof. Zdeněk Nejedlý, který pátral po kořenech muzikantských rodů v Podkrkonoší. Matriky byly tehdy uchovávány na farních úřadech, teprve později musely být předány do Státního archivu v Zámrsku. Pan děkan se v nich vyznal a Zdeněk Nejedlý prý mu při jedné návštěvě řekl, aby se na něho obrátil, bude-li něco potřebovat.

V únoru 1948 převzali veškerou moc ve státě komunisti. Zdeněk Nejedlý se stal ministrem školství. Na vysokých školách nastaly čistky. Museli odejít profesori, jejichž učení neodpovídalo marxismu-leninismu. A také studenti, kteří neměli tzv. správný třídní původ. Byl mezi nimi i jeden student ze Semil. Jeho rodiče přišli prosit pana děkana o pomoc. Řekl jim, že udělá, co bude v jeho silách.

Vzpomněl si na někdejší příslib Zdeněka Nejedlého a napsal mu dopis, ve kterém poukázal na to, že dotyčný student studoval s výtečným prospěchem. A hle, student byl přijat zpět ke studiu. Mezi místními komunisty prý vzniklo podezření, že děkan Hlaváč má „někoho tam nahoře“ a dali mu pokoj. Zatupoval pak lidovou stranu v tehdejší politickém uskupení v Semilech. Pro svou přirozenou autoritu byl uznávanou osobností v Semilech.

Odešel na odpočinek v r. 1951. Bydlel pak v domě v ulici, která se dnes jmenuje Ke Stadionu. Zemřel před 40 lety, dne 8.9.1973, ve věku 80 let. Jeho hrob se nalézá na Koštofranku proti dveřím do sakristie kostela sv. Jana Křtitele.

Modleme se za kněze, nejen za ty zemřelé, ale i za ty, mezi námi žijící, aby jim Bůh dal dobré zdraví a pomohl jim nést břímě, které na jejich rámě bylo vloženo při kněžském svěcení, totiž odpovědnost za duše jim svěřené.

Poznal jsem za mého více než osmdesátiletého života mnoho kněží a duchovních autorit i lidí kolem nich. Osobně jsem poznal i pět litoměřických biskupů. Rád bych se o své vzpomínky podělil se čtenáři naší Hřivny.

Josef Zumr